

LAURA**2015 m. kovo 18 d.**

Londonė iš visų Britanijos miestų didžiausia šviesos tarša, bet net ir čia, šiauriniuose rajonuose, ketvirtą ryto gali matyti žvaigždes. Mūsų palėpės kambaryje šviesos išjungtos ir man nereikia Kito teleskopo, kad įžiūrėčiau Venerą – mėnulio pjautuvą šią melsvą planetą dėvi it auskarą.

Man už nugaros plyti miestas: iš čia veriasi vaizdas į priemiesčio namų stogus ir virš jų iškilusius Aleksandro rūmus. Dienos metu tai bjaurus karalienės Viktorijos laikų pastatas iš ketaus, plytų ir stiklo, bet paryčiais – tai smaigas danguje su radijo stiebo viršūnėje švytinčiu raudonu taškeliu. Tokios pat spalvos naktinis autobusas lekia tuščia parko gatve. Šioje Londono dalyje verda tikresnis nei Vest Ende naktinis gyvenimas. Vos tik užsidaro paskutinė turkų kebabinė, lenkų kepykla išveža pirmuosius užsakymus. Ne aš nusprendžiau čia gyventi, bet dabar man ši vieta labai patinka. Tokiame šurmulyje lengva išlikti neatpažintam.

Du mirkčiojantys lėktuvai kerta vienas kito skrydžio trajektorijas. Aukštu žemiau kietai miega Kitas. Išvyksta jis, o kamuojama nerimo prieš kelionę, nemiegu aš. Jau seniai nebuvo išmiegojusi visos nakties, bet šis būdravimas nesusijęs su mano pilve besispardančiais ir čečiotką ant šlapimo pūslės šokančiais kūdikiais. Kartą Kitas pasakė, kad jam gyvenimas – nuobodus laiko tarpas tarp Saulės užtemimų, bet man tai – saugus metas. Betė dukart apkeliaavo pasaulį ieškodama mūsų. Mes matomi, tik kai keliaujame. Prieš kelerius metus pasamdžiau privatų detektyvą ir paprašiau surasti mus sekant vien dokumentuose paliktais ankstesnio mūsų gyvenimo pėdsakais. Jam nepavyko. Jei nerado jis, tai neras ir niekas kitas. Bent jau ne Betė, ir net ne toks sumanus žmogus kaip Džeimis. Paskutinį kartą jo laiškas pasiekė mane prieš keturiolika metų.

Šis užtemimas bus pirmasis, kurį Kitas stebės be manęs nuo tada, kai dar buvo jaunuolis. Net tuos užtemimus, kurių nematė, jis praleido su manimi, nematė jų per mane. Keliauti mano padėtyje – ne pati geriausia mintis, o aš taip džiaugiuosi savo padėtimi, kad nė kiek nesigailiu, jog praleisiu šią progą. Nors siaubingai bijau dėl Kito. Betė mane pažįsta. Pažįsta *mus abu*. Ji žino, kad įskaudinti jį – reiškia pribaugti mane.

Seku dangaus skliautu lėtai slenkantį mėnulį.

Atidžiai, susikaupusi stebiu jo trajektoriją – tai mano gyvenimo šia akimirka terapija, turinti užkirsti kelią panikos priepuoliams. Jaučiu pirmą juos pranašaujantį požymį: vos pastebimai pastyra odos plaukeliai, lyg kas brauktų plonyčiu šalikėliu man per dilbius.

Tai vadinama somatizacija – psichologinių problemų fiziologinė raiška. Susikaupimas turi man padėti atskirti kūną nuo psichikos. Žaidžiu su žvaigždynais „Sujunk taškelius“. Matau Orioną, vieną iš kelių žvaigždynų, kuriuos geba atskirti visi, o truputį šiauriau – Septynios seserys¹, jų vardu pavadintas kaimyninis rajonėlis.

Siūbuoju pirmyn atgal nuo kulnų iki pirštų pagalvėlių, sutelkusi dėmesį į kilimo plaušelius po plikais kojų pirštais. Nenoriu, kad Kitas pamatytų mane nerimaujančią. Pirmiausia, tai sužlugdytų jo kelionę, paskui jis pasiūlytų lankyti dar daugiau psichoterapijos seansų, o aš jau nebegaliu. Kai saugai tokią paslaptį kaip mano, negali nueiti per toli. Psichoterapeutai visad sako, kad seansai konfidencialūs, tarytum jų ikėjinė sofa būtų kokia klausykla. Bet aš turėčiau išpažinti pažeidusi įstatymą, o šito negaliu patikėti niekam. Tam, ką padariau, nei šioje šalyje, nei mano širdyje nėra senaties termino.

Kai kvėpavimas išsilygina, nusigręžiu nuo lango. Šviesos vos pakanka įžiūrėti Kito žemėlapi. Žinoma, ne originalą, kuris buvo sunaikintas, bet kruopščiai atkurtą jo kopiją. Tai didžiulis reljefinis pasaulio žemėlapis, skersai išilgai išraižytas raudonų ir auksinių siūlų vingiais, išmatuotais milimetro tikslumu ir kruopščiai priklijuotais, kaip būdinga Kitui. Auksinės arkos žymi užtemimus, kuriuos jis jau matė, raudonos – kuriuos galėtume tikėtis pamatyti per savo gyvenimą. Tai tapo ritualu – grįžus namo po kelionės raudoną siūlą pakeisti auksiniu. (Žinant Kitą, tikriausiai jis apskaičiavo, kiek metų gyvens, atsižvelgdamas į giminės istoriją, gyvenimo būdą ir polinkį į ilgaamžiškumą, ir neužmiršo, kad kai jam sukaks devyniasdešimt, keliauti gali tapti sunkiau. Tad paskutinį užtemimą turėtume pamatyti 2066 metais.)

Prieš daugelį metų Betė perbraukė pirštais per pirmąjį žemėlapi ir tada aš jai papasakojau apie mūsų planus.

Įdomu, kuriame planetos taške ji dabar yra. Kartais pasvarstau, ar ji vis dar gyva. Niekad nelinkėjau jai mirties – kad ir ką mums teko per ją patirti, ji taip pat buvo auka, – bet dažnai norėjau, kad ją būtų galima... ištrinti – ko gero, tai tinkamiausias žodis. Vis dėlto nepavyks sužinoti. Pamėgink paieškoti Elizabetės Teilor ir suprasi, kad, be aktorės ir romanų rašytojos, nieko daugiau nepavyks atkasti. O ir mažybinis vardas Betė nė kiek nesumažins galimybių skaičiaus. Atrodo, jai taip pat puikiai pavyko išnykti kaip ir mums.

Seniai neieškojau ir Džeimio. Pernelyg nejauku, žinant mano pačios vaidmenį visame tame, kas nutiko. Jo viešųjų ryšių kampanija pasiteisino, ir dabar, interneto paieškos laukelyje įrašius jo vardą, nusikaltimas iškyla tik palankiame kontekste. Pirmose keliose nuorodose pasakojama apie Džeimio žygius, paramą neteislingai apkaltintiems vyrams, taip pat ir teisingai apkaltintiems, anonimiškumo iki pat kaltinamojo nuosprendžio reikalavimą. Niekad neperskaitau daugiau nei kelių eilučių ir sukyla šleikštulys. Vis dėlto turiu apie jį viską žinoti, todėl išsprendžiau šią problemą užsakiusi gūglo pranešimą, kuris susieja jo vardą su vieninteliu svarbiu žodžiu. Neverta paieškos sistemoje derinti jo ir Betės vardų – jai visam gyvenimui užtikrintas

anonimiškumas. Toks įstatymas, kad ir kaip baigiasi tokio pobūdžio teismo procesai. Manau, jai – o iš dalies ir mums visiems – pasisekė, kad byla buvo nagrinėjama dar tada, kai nebuvo išplitę socialiniai tinklai ir klaviatūrą maigantys linčiuotojai, kuriems nustatyti tapatybę yra tarytum kraugeriška medžioklė.

Laiptų aikštelėje užsidegusi šviesa praneša, kad Kitas pabudo. Giliai įkvepiu ir lėtai iškvepiu, jaučiuosi rami. Priepuolį nugalėjau. Atsiraitoju megztinio rankoves. Jis Kito, ne itin mane puošia, bet telpu į jį, be to, atrodo, jau daugelį metų rengiuosi taip, kad jausčiausi patogiai. Dar prieš pradėdant lauktis, steroidai pirmą kartą gyvenime išryškino man klubus ir krūtinę, bet vis dar nesusigaudau, kuo aprengti savo apvalumus.

Tyliai nutapsiu žemyn, apeidama laiptų aikštelėje stovinčias supakuotas vaikiškas loveles. Kai Kitas pargrįš, Džunės ir Paiperės kambarį namo gale paversime vaikų kambariu. Iki šiol mane stabdė prietarai, nenorėjau nieko daryti, kol jis laimingai neparkelias namo.

Randu jį sėdintį lovoje susitaršiusiais šviesaus vario plaukais, jau tikrinantį orų prognozę telefone. Man iš burnos bando ištrūkti žodis „Nevažiuk“. Vis dėlto būtent dėl to, kad jis liktų, jei paprašyčiau, ir turiu leisti jam išvykti.

¹ Arba Plejadės. (*Visos pastabos vertėjos.*)